

Arrest

nr. 53 579 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die *loco* advocaat G. MAEX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Turkse nationaliteit, komt België binnen in het bezit van een toeristenvisum en legt op 19 mei 2005 een aankomstverklaring af.

Op 8 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.” Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een verklaring van de zaakvoerder van A. F. d.d. 05.11.2009 – betreffende een sollicitatie in 2005 en de wil om betrokkene aan te nemen – toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkene haar lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van een inschrijvingsfiche voor taallessen Nederlands en verschillende getuigenverklaringen van kennissen en vrienden), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot haar lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene haar voordeel weerhouden worden.”

Op 7 oktober 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

Regelmatig verblijf verstreken sedert 18/08/2005.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Middel: artikel 8 EVRM

Verzoekster geeft toe dat zij niet de nodige vergunning heeft gekregen om haar verblijf in België te rechtvaardigen. Zij wilt haar positie in orde brengen.

Wanneer een onderdaan van een derde land niet wettig op het grondgebied van een lidstaat verblijft, moet rekening worden gehouden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven conform artikel 8 EVRM. Dit recht maakt deel uit van de grondrechten die, volgens -overigens door de preambule van de Europese Akte en in artikel 6, lid 2, EU bevestigd - vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd.

Verzoekster stelt dat het bevel tot verlaten van het grondgebied in strijd is met zijn recht op een privé- en familie leven zoals beschermd in artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot het verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een familie splitsen: verzoekster zou terug naar Turkije moeten keren waar zij geen meer familie heeft en zou haar familie hier moeten achterlaten.

Daarentegen stelt verzoekster geen risico voor de veiligheid en heeft zij nooit uitkeringen gevraagd.

Het aangevochten bevel brengt aan verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe gezien de duur van de procedure tot nietigverklaring haar nog voor een aantal maanden gescheiden zou houden van haar familie en vrienden.

Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is disproportioneel gelet op de gevolgen die deze zou veroorzaken."

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) de eerbiediging van het recht op gezinsleven en niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. In de gegeven omstandigheden vormt de niet-noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoekster van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar familie wordt gescheiden doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verzoekster toont met haar vage beschouwingen niet anders aan. Het eerste middel kan volgens verwerende partij niet worden aangenomen.

3.1.3. Verzoekster meent in haar verzoekschrift dat de tweede bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Dit artikel omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster vermeld heeft in te wonen bij haar zus.

Daargelaten of deze band tussen zussen beschouwd kan worden als een "gezin" in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen

dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een zus heeft die in België verblijft en bij wie ze al sinds haar aankomst samenwoont, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het familiaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of ze slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Haar regelmatig verblijf is sedert 18 augustus 2005 verstreken. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar zus zou worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Waar verzoekster van mening is dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door verzoekster, namelijk haar vriendschapsbanden, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Middel: Arbeidsbelofte:

In haar beslissing gaat Dienst Vreemdelingenzaken uit van het feit dat verzoekster geen arbeidscontract bijbracht ter staving van haar verzoek tot regularisatie, zodat ook andere argumenten betreffende deze regularisatie niet in haar voordeel konden worden ingeroepen.

Verzoekster kan evenwel niet akkoord gaan met deze redenering nu de door A.F. (...) ondertekende verklaring wel degelijk juridisch opeisbaar en uitvoerbaar is. Het betreft immers een éézijdige belofte van A.F. (...) ten voordele van verzoekster, waarbij A.F. (...) belooft verzoekster in dienst te zullen nemen van zodra haar situatie geregulariseerd is en zij wettelijk in de mogelijkheid is om te kunnen werken in België.

In het arbeidsrecht is het trouwens zo dat wanneer de duur niet schriftelijk gespecificeerd wordt, men automatisch te maken heeft met een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, dit ter bescherming van de rechten van de werknemer, zijnde de zwakkere partij.

De betrokken verklaring van A.F. (...) voldoet dus wel degelijk aan de betrokken criteria.

Ondertussen is het zelfs zo dat verzoekster niet enkel bij A.F. (...) (KBO (...)) tewerkgesteld zou kunnen worden na haar eventuele regularisatie, doch ook C. H. (...) (KBO (...)) heeft haar een arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde gegeven ten einde daar als arbeider voltijds in dienst te komen voor onbepaalde duur (stuk 3).

M.b.t. de overige criteria voor een regularisatie (lokale verankering en ononderbroken verblijf sedert 31.03.2007) maakte de DIENST VREEMDELINGENZAKEN terecht geen inhoudelijke opmerkingen en werden deze terecht als bewezen verklaard.

Concluante verwijst wat dit betreft nogmaals op:

- Haar opleiding in de Nederlandse Taal;

Verklaringen van derden dewelke staven dat zij als lokaal verankerd dient beschouwd te worden;

- Het feit dat zij sedert mei 2005 reeds ononderbroken in België verbleef;

Verzoekster verwijst hiervoor integraal naar de stukken dewelke zich reeds in het administratief dossier bevinden."

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat dit middel niet ontvankelijk is omdat verzoekster erin nalaat een geschonden wetsbepaling aan te duiden. Aan deze vereiste werd immers niet beantwoord met de loutere vermelding van "arbeidsbelofte". Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel zoals bedoeld in artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij is dus van oordeel dat het tweede middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou toedichten, en dus louter subsidiair, merkt verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard. Bovendien stelt verwerende partij vast dat verzoekster in haar tweede middel kritiek uit op de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens verwerende partij betreft de bestreden beslissing enkel het bevel om het grondgebied te verlaten. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk.

3.2.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en uit de bijlagen blijkt dat verzoekster buiten het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aanvecht. Het tweede middel is gericht tegen deze beslissing en uit de bewoording van dit middel blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing betwist en dus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoekster ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster voerde in haar aanvraag van 8 december 2009 over de gegrondheid het volgende aan:

- *sedert haar aankomst in België heeft verzoekster ononderbroken verbleven in België bij haar zus;*
- *zij legt stukken voor om dit ononderbroken verblijf te staven: de aankomstverklaring, een kwijting van zegelrechten voor de verlenging van haar Turks paspoort afgeleverd door het Turks consulaat te Antwerpen op 29 maart 2006, een verklaring van dokter M.D. dat verzoekster zich sedert 2005 regelmatig bij hem aanbiedt voor medische zorgen;*
- *diverse verklaringen van kennissen en vrienden*
- *verzoekster meent dat haar duurzame lokale verankering blijkt uit het feit dat zij een vriendenkring heeft opgebouwd in België, dat ze is ingeschreven in een onderwijsinstelling om Nederlands te leren, dat ze de westerse waarden en normen koestert en goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving zoals blijkt uit getuigenverklaringen;*
- *verzoekster is bereid om te werken en beschikt over voldoende kwalificaties en competenties om een beroepsactiviteit te ontplooiën in België: verzoekster legt in dit verband een verklaring voor van de zaakvoerder van A.F. die attesteert dat verzoekster bij hem heeft gesolliciteerd in 2005 als gespecialiseerde in deegwaren en een bekwaamheidsdiploma als banketbakker afgeleverd te Turkije.*

Uit het door verzoekster ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag, blijkt dat verzoekster zich beroept op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoekster brengt volgende stukken bij: een kopie van haar paspoort met kwijtschrift zegelrechten voor de verlenging van de geldigheidsduur ervan, haar aankomstverklaring, een verklaring van dokter M.D., een inschrijvingsformulier van het provinciaal centrum moderne talen van 9 november 2009, een verklaring van de zaakvoerder van A.F. waarin hij een werkbelofte doet, getuigenverklaringen, een Turks bekwaamheidsattest banketbakkerij met vertaling.

Inzake de door verzoekster voorgelegde verklaring van de zaakvoerder van A.F. van 5 november 2009 waarin deze persoon verklaart verzoekster graag tewerk te stellen indien zij de vereiste documenten daartoe kan voorleggen, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat om aanspraak te kunnen maken op het criterium 2.8B, er een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd, hetgeen verzoekster niet doet. Verzoekster voegt enkel deze werkbelofte toe waarvan in de bestreden beslissing wordt gesteld dat ze niet in verzoeksters voordeel kan worden aangenomen aangezien dit geen arbeidscontract is.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij inderdaad enkel deze verklaring voorlegt. Ze gaat echter niet akkoord met de redenering van verwerende partij nu zij meent dat de door A.F. ondertekende verklaring wel degelijk juridisch opeisbaar en uitvoerbaar is. Het betreft volgens haar immers een eenzijdige belofte ten voordele van verzoekster waarbij A.F. haar belooft in dienst te zullen nemen van zodra haar situatie geregulariseerd is en zij wettelijk in de mogelijkheid is om te kunnen werken in België. Bovendien schrijft het arbeidsrecht volgens verzoekster voor dat wanneer de duur niet schriftelijk gespecificeerd wordt, men automatisch te maken heeft met een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dit ter bescherming van de rechten van de werknemer, zijnde de zwakkere partij. De verklaring van A.F. voldoet volgens verzoekster dus wel degelijk aan de betrokken criteria.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist geen arbeidsovereenkomst te hebben gevoegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoekster aankruiste dat zij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoekster kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat zij over een arbeidscontract diende te beschikken om eventueel in aanmerking te kunnen komen om tot een verblijf in België gemachtigd te worden. Een verklaring van de zaakvoerder van A.F. d.d. 5 november 2009 betreffende een sollicitatie in 2005 en de wil om verzoekster aan te nemen is niet hetzelfde als een arbeidsovereenkomst waardoor het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de door A.F. ondertekende verklaring wel degelijk juridisch opeisbaar en uitvoerbaar is omdat het een eenzijdige belofte is ten voordele van verzoekster waarbij A.F. haar belooft in dienst te zullen nemen van zodra haar situatie geregulariseerd is en zij wettelijk in de mogelijkheid is om te kunnen werken in België, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee de vaststelling van verwerende partij dat deze verklaring geen arbeidsovereenkomst is, niet weerlegt. Bovendien toont verzoekster hiermee niet aan dat de beslissing om aan verzoekster geen machtiging tot verblijf toe te kennen, kennelijk onredelijk zou zijn.

Er wordt opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is, wat *in casu* niet in het geval is.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of getuigen van een niet correcte feitenvinding. De omstandigheid dat verzoekster een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de staatssecretaris en een andere mening heeft over de stukken die hij heeft neergelegd, brengt niet mee dat het oordeel van de gemachtigde hierover kennelijk onredelijk is. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen en hierover heeft geoordeeld dat ze niet volstaan om in aanmerking te komen voor het toekennen van een machtiging tot verblijf. De Raad meent dat dit oordeel niet kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat in zoverre verzoekster met deze uiteenzetting en met het voorleggen van een recente arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarden tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, de Raad als annulatierechter niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit hij enkel een werkbefoelte bijbrengt, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

Inzake de vermelding van verzoekster dat het arbeidsrecht voorschrijft dat wanneer de duur niet schriftelijk gespecificeerd wordt, men automatisch te maken heeft met een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en dit ter bescherming van de rechten van de werknemer zijnde de zwakkere partij, wijst de Raad er nogmaals op dat aan verzoekster geen machtiging tot verblijf

werd toegekend omdat ze geen arbeidsovereenkomst bijbracht. Met deze theoretische uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of ongegrond.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoekster de overige motieven van de tweede bestreden beslissing niet betwist.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET